

מניש צ'והן ממומבאי לגעתון

Manish Chauhan

מניש צ'והן

חן מסיל

ידם על רגלו ולנשקה (מנהג רווח של הפגנת כבוד), אך הוא ממחר לבטלם. בין כל אלו בלטו שני צעירים לבושי "shorts-butt", שכל היום מסתובבים בנעלי בלט, רציניים, כמעט לא מדברים: מניש צ'והן (Manish Chauhan), צעיר בן 21, ואמיר שאה (Amiruddin Shah), ילד בן 14, הם בני הטיפוחים של מאור, הוא גם מאמן אותם באופן אישי. הראשון, צ'והן, בעל כישרון יוצא דופן, סבלנות אינסופית, כיאה לבן התרבות ההודית, כשיתרונו הבולט הוא יכולתו להפיק מתרבויות שונות את המרב, אך גם לשמור על ייחודיותו ועל שייכותו. בהמשך אספר על פיתולי חייו. השני, שאה, בעל כישרון יוצא דופן ונתונים מרשימים. מאור הבחין בשאה כשהשתתף בשיעור אחר עם נעלי ספורט קרועות וביקש להכשיר אותו בעצמו, עד שקיבל מלגה לרויאל בלט בלונדון (Royal Ballet).

מפגש ראשוני עם עיר הסרטים והמסחר - מומבאי

בעודי בהלם תרבותי, מבינה רק חצאי משפטים, נשרפת ודומעת מכל בים מזון, נחנקת מאבק ופיח, מנסה בקושי רב להבין ולדלות מידע מאנשים, שאינם מבינים את פשר השאלות שלי. מאור, כמורה ישראלי, ניחם אותי מעט, כיוון שלא הצלחתי להשתלב בהתנהלות האקדמיה, שהייתה מנוגדת לעקרונות עליהם חונכתי. בשני חדרי סטודיו מאולתרים, האקדמיה הפיקה אינסוף תכנים ריקודיים ולימודיים. אף אחד מהמסלולים הללו לא נראה מוקפד או עקבי, עם זאת, התנבשה עשייה מוצלחת והתוצאות היו יפות למדי.

המקום נדמה למעבדה לא חוקית. במשך כל שעות האור ואפילו אחריהן הרקדנים נמצאים בסטודיו שלמעשה נבנה כמקלט לבניין רב קומות, מתאמנים, לומדים ומלמדים. אין צורך בהכשרה להוראה על מנת להיות מורה, והתלמידים מתמסרים לכל בקשה או הוראה, אין ביקורת רציפה על הסטודיו וכל הנעשה בו. וזאת, בלי הפסקות מתוזמנות וללא שעות התחלה וסיום. עוברים משעת כושר לבלט, לאחר מכן מדיטציה מודרכת ותנועה מדיטיבית. ואז, לפתע, מתחילים אימון של הנפות רגליים, יציבה וקפיצות. ברגע אחד עוסקים ביצירה המשלבת קרבה, אהבה ומגע, וברגע הבא עוברים לגי מסחרי, היפ הופ וכן הלאה. הכול מרגיש התחלתי; מרמת הביצוע, דרך שיטת ההוראה ועד המוטיבציה האדירה והחזון, שכולם ניזונים ממנו לשעות של עבודה קשה. אבל, תוך כדי החום הכבד של מומבאי, הזיעה, חוסר החמצן, הלכוך והצפיפות נוצרים מגוון דברים מופלאים, כאילו נבטו לנגד עיניי, שלאט ראו מבעד לערפילי האבק בעיר; יצירתיות, חיבור עמוק לתנועה, לתחושה ולריקוד. צעירים כישורניים העובדים קשה ומנתבים את כל תשומת ליבם לדבר שהם עושים.

כשהייתי בת חמש אמרתי לאימי שאני רוצה להיות בלרינה. אימא לא היססה ושלחה אותי לחוג יוגה לילדים. בהמשך לחוג תנועה ומשחקי מחול, התחלתי ללכת לשיעורי בלט, מודרני וניז' באולפן למחול, מועצה אזורית מנשה. וכך, לאט לאט נרקמה מערכת חוגי המחול השבועית שלי, לצד ספרות והנחות: מה צריך לעשות על מנת להגיע למטרה ולהיות רקדנית. כמו מרבית הבנות, המשכתי למגמת מחול בבית הספר ויצ"ו לאומניות בחיפה. עם סיום לימודיי, עמדו בפניי שתי אפשרויות רווחיות, להתגייס לצבא במעמד של "רקדנית מצטיינת" שבאמצעותו אוכל להתקדם, לעסוק ולהתפתח בתחום או להתגייס לשירות סדיר ורק לאחר מכן להמשיך בתחום.

שרשרת הכשרה זו מתמצת את דרכן של מרבית הרקדניות ושל חלק מהרקדנים, והעוסקים בתנועה ובנוף כיום בישראל. עם סיום ההכשרה, הדרכים מתפצלות ומתערפלות וכל אחת ואחד מוצא את דרכו בעולם המתאגר והמרתק של המחול. לאחר השירות הצבאי, התעורר בי הרצון, כמו אצל יתר בני גילי, לראות עולם ולהתרחק מהארץ, אך חשתי שאיני מסוגלת לפרוש מהמרוץ ולהפסיק לרקוד ולהתאמן. לכן בחרתי לשלב בין השניים וטסתי למומבאי, הודו, לאקדמיה TheDanceWorx שבראשה עומד הכוריאוגרף אשלי לובו. שם התקיים פרויקט בין לאומי שאפשר לרקדנים מכל העולם להגיע ולשתף מעולמם, תוך חשיפתם לתרבות ולעשייה המחולית במקום. ראשית, החלטתי לתחום את שהותי לחודשיים בודדים, ואילו מרגע לרגע סקרנותי גברה ולא יכולתי לעזוב.

תחילה, פגשתי את יהודה מאור (מאסטר לבלט), שבעברו רקד כסולן בלהקת בת-דוד, וכיום הוא מורה פנומנלי ישראלי לבלט שפיתח שיטה ייחודית להוראת הבלט. יחד עם ניסיונו הרב, והתפיסה הליברלית והמקבלת כלפי כל תרבות שונה, הוא יודע כיצד להשתמש בהבדל זה ולהפיק תוצר טוב יותר, תנועה משוכללת והישגים טובים יותר. מאור הגיע להודו בהזמנתה של יוקו הרדה (Yuko Harada), רקדנית, מורה ויוצרת, שהכירה אותו כשרקדה בלהקה הקיבוצית של קיבוץ נעטון, ומאור העביר שיעורי בלט ללהקה. כיום, היא מנהלת חזרות בלהקת Navdhara ומורה בכירה באקדמיה לריקוד. הרדה הזמינה את מאור לראות ולבחון את הפוטנציאל הגלום הנמצא באקדמיה, והוא הסכים.

כל הזמן סובבים את מאור צעירים הודים שמתחילים את דרכם בעולם המחול ועושים את היכרותם הראשונית עם סגנון הבלט. הם קוראים לו "מאסטר", שואלים ומבקשים ממנו הכוונה ומידע בירת כבוד. יש המבקשים להניח את

מאור לא נתן מקום לכך, והמשיך לכוון אותנו ליצירת הריקוד. ציוהן, שהינו בחור מתמיד שאינו מוותר על שלמות, דרש ממני בכל הזדמנות שנעבוד על הדואט שלנו. כך, ללא פשרות, שוב ושוב מנסים ומפענחים את הדרך שלנו בעבודה המשותפת: לומדים כיצד לאזן בין הצורך שלי לדבר ולברר את פשר המשקל והתנועה, לבין צורת העבודה שלו – לעשות, לעשות עד שמצליח. מפעם לפעם היה עוצר וחושב לעצמו בקול, איך לפרק את הפעולות העוקבות זו אחר זו ולהבין את המכניקה שלהן עד הסוף. הוא לקח אותי אתו: לעשות, לפרק, להרכיב ולרקוד, כאשר במרחב שבין הפעולות היה מלחשש מבין שפתי "טוב מניש, כל הכבוד מניש, אתה יכול לעשות את זה". במשך היכרותנו הבנתי את פשר מלמוליו – הלא הוא שבידיו האפשרות לעודד עצמו להאמין ביכולתו להצליח, בין שבפעולה יחידה ובין שבקריירה שלמה.

נסחפתי אחר השאפתנות הבלתי פוסקת של ציוהן, שבה כל זמן נתון הוא הזדמנות. הוא יודע לנצל כל רגע לשיפור הביצוע והיכולות שלו, כשכל עשייה כזו היא חלק בלתי נפרד ממה שצריך לעשות, גם אם תרגול זה אינו מתוכנן מראש. לא תמיד יכולתי להתמיד בשגרה כזו, היו רגעים במהלך היום שהרגשתי רעב שלא יכולתי להתעלם ממנו, עומס פיזי, ייאוש ובלבול. כדי להתמודד עם אלו, ניסיתי לתכנן מראש את סדר היום, זמני הארוחות והמנוחה, אך ללא הצלחה, כאשר חבריי ההודים נמצאו מהבוקר בסטודיו ואפשרו ליום להסתדר מעצמו.

בשהותי בקרבת מאור, ציוהן ושאה, יכולתי לראות שמשהו יוצא דופן קורה עם השלישייה הזו. שילוב מדויק של תחרותיות טובה בין שני "ילדי" של מאור, אינטליגנציה גופנית והתמסרות המוחלטת לעבודה קשה ולמאור עצמו. מורה פנומנלי שיוזע לזהות פוטנציאל ולגלם אותו לפרפורמטיביות במהירות, דיוק והתמדה. הרי שיטת ההוראה של מאור יצירתית מאוד, מובנת ומחוללת פלאים בגוף הרקדנים. בינתיים, החלו הבנים לקבל מלגות והצעות ללימודי מחול מחוץ להודו, וסיפורם התפרסם ועניין את הציבור ההודי.

הסיפור של ציוהן

כשציוהן היה קטן משפחתו עברה מהימאציל פראדש², בה נמצאת משפחתו המורחבת, למומבאי, עיר הסרטים והמסחר. הם ביקשו להעניק חינוך טוב יותר לילדיהם, שנרכש בעיר. כדי לממן את חינוך ילדיהם, נאלצו הוריו לעבוד שעות רבות ולקחת הלוואה. ציוהן סיים את לימודי התיכון והחל ללמוד מדעים במכללה, אך נטיית ליבו הייתה לריקוד. הוא ראה בסרט בוליוודי שחקן עושה פליק-פלאק לאחר, ופעלול זה נחרט בזיכרונו. תחילה הבין שעליו להגמיש את הגו ורק לאחר מכן ללמוד את העברת המשקל בין הרגליים לידים, דרך תנוחת יגשר לעמידת ידיים, וכך עשה. מטרה אחר מטרה, באופן עצמאי, הוסיף לעצמו תרגילים נוספים: סיבוב על הראש, סלטות וכדומה. הואיל והרקע שלו לא כלל עבודה המלווה בגוף סבל מפגיעות ופצעים, אף שאלו לא הפריעו לו להמשיך להתאמן. כך הסתובב עם רגל שבורה, חבורות על גופו ושיערו שנתלשו מראשו, שעודדו אותו ללמוד פעולות עם מגבלות גופניות.

דאגתו הייתה שיצטרפו הוריו לשלם על פציעותיו ושאינו ממלא את תפקידו, כאמור, סטודנט למדעים. יתרה מזו, אימו הסבירה לו ש"התחביב" החדש (ריקוד) שייך לעשירים, ושאסור לו לתת ללימודיו להיפגע מכך, הרי הם אמורים להבטיח לו עתיד טוב. עם זאת, התמכר לסיפוק הרב מהאימונים, והחל להידבק בחיידק הגוף והתנועה. הוא הצטרף לקבוצת צעירים שפגש בפארק בו התאמן, שלא היו שייכים לקסטה³ שלו, למד מהם והתחרה איתם. בהמשך, הוזמן להופיע יחד עם קבוצת הריקוד של המכללה ולהרשים את הקהל ביכולותיו האקרובטיות, ולכך חיכה. ואכן נהנה להופיע, ובעיקר ממחיאות הכפיים והעבודה הקשה.

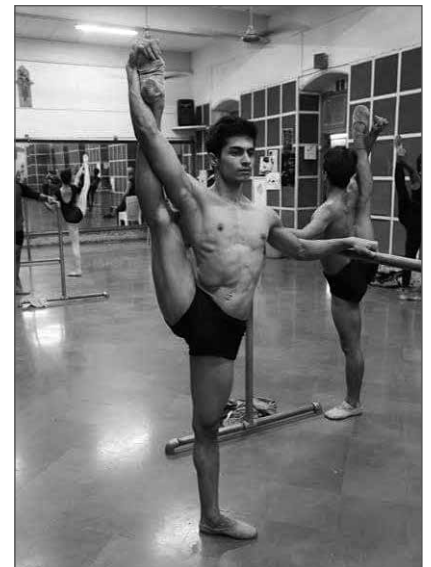
תחילת הדרך בעולם הריקוד המקצועי

למרות כל הקשיים, ציוהן רצה להוכיח לעצמו, להוריו ולסובביו שהוא יכול להיות רקדן. זה מה שהוא רצה, כבר לא היה לו ספק בכך. הוא נרשם לתוכנית הריאליטי Dance India Dance, שהתבססה על מחול מודרני שלא נחשף אליו. למרות זאת, עבר את האודישנים אך לא את הניפוי בתוכנית הראשונה. ציוהן לא התאכזב, אלא שמח על הזדמנות להופיע בטלוויזיה וראה בכל הוכחה לכישרונו. בתוכנית פגש את טריש באקשי (Dhirij Bakshi), מתמודד נוסף, שהשתתף כשגילה כי

כבר ביום הראשון מאור הזמין אותי להצטרף לשיעורים שלו ולאיימונים הפרטיים, שהוא מעביר לשני הבנים. נענית בשמחה, הרי השיעור שלו היה היחיד שהכרתי את מהלכו. ככל ששהיתי במחיצת השלושה (מאור, ציוהן ושאה), עזבתי את הנחותי שהתקבעו בי כתלמידת מחול. גיליתי את היסודיות ואת ההשקעה של השלושה, המתאמנים ללא די. מאור מכין עבורם תרגילים, מלמד אותם וריאציות מיצירות קלסיות, מסביר להם על מבנה הגוף, משמיע להם מוזיקה ומראה להם מחול. אחד אחד הוא מחזיק על הטרמפולינה ועובד איתם על קפיצות ועל מהירות הרגליים, בין היתר, מתרגל עמם אנגלית, וכדרך אנב ובהומור, מעשיר אותם וחולק עמם ידע כללי וחוויות אישיות. כך הם לומדים על עולם המחול המערבי, גיאוגרפיה ואקטואליה עולמית, ובהתאם ציוהן ושאה מתמסרים אליו לחלוטין, לא שואלים שאלות ולא מהססים, אלא רק עושים.

תחרותיות טובה

ציוהן מתגורר אצל מאור ונמצא עמו בכל שעות היממה. זה החל מהתארגנויות הבוקר, כשהשניים מגיעים יחדיו לשיעור הבלט של הלהקה ב-8:30, וממשיכים בכל יום על-פי מערכת השיעורים של מאור, קואצ'ינג פרטי, אימונים בחדר כושר, ארוחות, קניות וסידורים. באחת ההפסקות, או ליתר דיוק ההמתנות, ראיתי בחלון הסטודיו הקטן את ציוהן יחד עם צעירים וצעירות נוספים עושים מתיחות, נעזרים אחד בשני ועובדים יחדיו על אקרובטיקה, נמישות וצעדי בלט. נכנסתי מתוך סקרנות ותחילה התבוננתי, טרם ידעתי כיצד לנשט לקבוצה כזו, בעיקר כיוון שאיני דוברת את השפה.

מניש ציוהן, הכפר הבינלאומי למחול בקיבוץ געטון
Manish Chauhan, The International Dance
Village in Kibbutz Gatton

לאחר. לאחר מכן, הוא עוזר באסרטיביות וברכות לצעירה להתכונן לשיעור הבלט של מאור שיתחיל אחר הצהריים. את אותה אסרטיביות מכון ציוהן כלפי עצמו כשהוא מתחיל להתאמן: פירוט אחד, מייד אחריו הוא עובר לשני פירוטים וכך הלאה. ללא עצירות, הוא עובר מתרגיל אחד לאחר, מעבודה עצמית לעבודה משותפת עד לשיעור הבא. התנהלות זו קסמה בעיניי. לא נראתה תחרות, אלא עבודה משותפת עם הבדלי יכולות, ידע וניסיון, ללא שיפוט וללא השוואה. כל אחד שואף להתקדם ולעזור לקדם את חבריו כמיטב יכולתו.

כעבור חודש של שיעורים ואיימונים, הציע מאור ליצור ריקוד משותף לי ולציוהן. נענינו בשמחה רבה והתחלנו לעבוד. בעקבות העבודה המשותפת, היכרותנו העמיקה, מריקוד המחבר בין גוף, קצב ותחושה. תחילה, הרגשתי את המבוכה של ציוהן כאשר היה עלינו להתחבק ולנע. זה ביטא את חוסר הביטחון, שנבע מחסך בתרגול והיכרות עם ריקוד המשתף אישה מתרבות זרה. במשך שהותי בעיר חשתי בשוני התרבותי בכל הקשור למגע בין גברים לנשים, לכן הנחתי שציוהן מעולם לא רקד לפני כן עם רקדנית, ועוד מתרבות זרה. כל זה עורר גם בי תחושות של מבוכה וחוסר ביטחון.

לימודיו, כאשר הרפאים חשבו שלא תחלים. ציוהן הרניש שהדחף שלו לרקוד נובך, אך אינו יכול לממש זאת. הוא אינו יכול לקנות נעלי בלט ובגדים מתאימים או לשלם על שיעורים נוספים. יתרה מזו, חש אשמה על כך שאינו תומך במשפחתו בשעה קשה זו, ואף שיקר לגבי לימודיו. ציוהן היה לכוד בצמות דרכים משמעותי ונקרע בתוכו – לא ללמוד טוב, לא רקדן טוב, לא אח ובן טוב למשפחתו. הדרשות של מאור היו גבוהות, וכן הדרשות להצלחה, אך, להפתעתו, מאור לא כעס על חיסוריו, אך גם לא היה מרצה. בליבו של ציוהן נוצר מאבק, עד שלבסוף הבינה אימו שהוא במצוקה וסיפקה לו נחמה. בעקבות שיחתם נחה נפשו, ציוהן הבין שהוריו אינם מאוכזבים והם תומכים בו להשגת מטרתו.

ציוהן אסף בסטודיו נעלי בלט זרוקות וישנות ונתן אותן לאימו, שתפרה מהן נעלי בלט לפי מידת רגלו, כדי שיוכל להשתתף בשיעורים. הוא היה יוצא מוקדם בבוקר וחוצה את העיר ברכבת, על מנת להגיע בזמן לשיעור (חשוב לציין שגודלה של מומבאי כמעט פי חמש מירושלים), וכך עשה את דרכו בחזרה בסוף היום, לאחר סטיים לנקות את הסטודיו, כחלק ממימון שיעורי הריקוד. פעם אחת פספס את הרכבת ונאלץ לישון ברציף, כשעשה זאת הגיעה אליו חבורת שוודדים, ובאורך פלא, למרות חששותיו, אירחו אותו במדורה שלהם והוא ישן עמם בבטחה עד הבוקר. פעמים אחרות נשאר לישון בסטודיו והתקלח עם דלי ניקיון. לבסוף, קיבל מלגה מלאה וניתנה לו האפשרות לעשות כל שיעור שיחפוץ. במקביל, בניגוד לצפי הרפאים, אחותו החלימה ללא ניתוח, לכן חזר לשיעורי הבוקר של מאור והתמלא כוחות ומוטיבציה מחודשת.

ציוהן רוך ללא הכשרה מקצועית, והמליץ לו ללכת ללמוד ולהעשיר את כישוריו הנדיר. ביום הולדתו אסף את הכסף שקיבל ממשפחתו המורחבת ונרשם לתוכנית הכשרה בת שלושה חודשים באקדמיה לריקוד TheDanceWorx, כששמע שהשיעורים שם טובים והוא יכול לעמוד במחיר שלהם.

עבור המעריבים TheDanceWorx הוא מוסד שהחומר האנושי שלו מגיע ממעמדות שונים, אך עבור ציוהן זה היה מקום שונה. הוא ראה רקדנים ותלמידים למחול לבושים בבגדים צמודים ומינימליים, בשיער פזוז, דוברי אנגלית, המגיעים מבתי טובים ועשירים – מראה חדש וזוהר עבורו שמשך אותו לשם. מלבד זאת, ידע ציוהן שהוא רוצה להכיר את העולם שמחוץ למדינתו ושמע שלובו, מנהל האקדמיה, שולח את רקדניו לברודוויי. הוא לא ידע איפה זה, אך תיאר אותה כמטרה אפשרית ומנצנצת.

במהלך ההכשרה עבד ציוהן קשה, על מנת לקבל מלגת לימודים לשנה. כשבירר לגבי המלגה, נענה כי הדבר לוקח זמן ועליו להמשיך בשיעורים ולחכות. אולם אף שהמלגה טרם אושרה, הוזמן להצטרף לקבוצת הג'ז, וכך יכול היה לקחת שיעורי טכניקה בחינם. כעת, נתקל ציוהן במכשול שלא ציפה לו, כי נאלץ לרקוד עם רקדניות, וכיוון שלא היה רגיל למגע וקרבה כאלה נרתע. תחילה, מלמל לעצמו בזמן חזרה משפטי תפילה שיעזרו לו להתרכז ולהתעלם מהרקדנית שרוקדת אתו וסביבו, אבל זו לא הועילה לאורך זמן ואף עוררה לעג. לבסוף, יצא מהקבוצה, אך המשיך להופיע איתה כשנוקקו ליכולות האקרובטיות שלו. במקביל, החל לקחת

שיעורי בלט שלימד אחד מתלמידיו של מאור, כשהלהקה הייתה בסיור הופעות. המורה התעלם מהתלמיד החדש, שלא הכיר את טכניקת הבלט הקלסי, אך ציוהן לא ויתר ונעזר בתלמידות ותיקות ממנו, שהסבירו והדריכו אותו בריבוי הסגנון, לימים גם הוא ייקח על עצמו את התפקיד הזה בעזרה ובהדרכה של תלמידים מתחילים.

ההיכרות עם עולם הבלט ועם יהודה מאור

כבר לפני שפגש את מאור שמע ציוהן מהתלמידים שמאור אדם גבוה, מיוחד וצועק. בפגישתם הראשונה ביקש מאור מציוהן לעשות developpe, ומייד התרשם מהקווים הארוכים הטבעיים של תנועתו, והוסיף "תגיע מחר בבוקר לשיעור הבלט של להקת Navdhara".

לאחר מכן, ויתר ציוהן על לימודיו במכללה ובהדרגה החסיר יותר ויותר שיעורים, כדי שיהיה לו זמן להשתתף בשיעור של מאור ללא ידיעת הוריו. ומאור, שמקפיד על תלבושת נאותה בשיעור, ויתר לציוהן שלא יכול היה לקנות זאת והתייחס אליו בסבלנות.

ציוהן נעמד לצד הבר האחורי. רצה ללמוד, אך לא להיראות. מאור החל לדקלם מילים בצרפתית, ולתדהמת ציוהן, שאר הרקדנים הבינו וידעו מה לעשות. כשראה זאת, החליט שברצונו להיענות לאתגר ולהבין את שפת הבלט, אך לא שיעור שלימים יהיה רקדן בלט וכיוון לבינוניות. לשם כך, כל יום למד מילה אחת "בלבט" וכתב אותה, שאל שאלות והתעניין. תוך כדי ראה שמאור קם מכיסאו, מגיע אל הבר האחורי, מתקן בעדינות את היציבה שלו וממשיך הלאה. מהר מאוד התאהב בבלט, והחל לוותר על ימי הלימודים, עד שנכשל בשני מבחנים. בכסף שנתנו לו הוריו לבחינת מועד בי שילם על חודשיים נוספים של שיעורי ריקוד (מקרה שעד היום הוא מסתיר מהוריו). חוץ מהכסף של הוריו, הלך להצטלם לפרסומות, והרוויח עוד סכומים קטנים שמימנו את הריקוד. ציוהן חשב שכך יוכיח להוריו שהוא מתפרנס והם אינם צריכים לדאוג לו, אך הם בכל זאת דאגו כיוון שזה לא היה עסק יציב.

באחד הימים, בעודו מתכוון לשיעור, ניגש אליו "מתמחה" ב־DanceWorx ואמר לו שלא יוכל להיכנס יותר לשיעור ללא נעלי בלט. זה היה רגע מכונן שהיווה את תחילת המשבר שלו, משבר המציאות. אחותו של ציוהן הייתה מאושפעת בבית חולים, כשאימם לצידה, אביהם עבד שעות רבות על מנת לממן את טיפוליה ואת

PRELUDE TO A DREAM

Amelia George
Illustration by Peter de Sève

A 15-year-old boy, Manish Chhabra, has been dancing since he was 5. He is now a professional dancer and is featured in the film "Prelude to a Dream".

Manish Chhabra is a 15-year-old boy from Mumbai, India. He has been dancing since he was 5 years old. He is now a professional dancer and is featured in the film "Prelude to a Dream".

Manish Chhabra is a 15-year-old boy from Mumbai, India. He has been dancing since he was 5 years old. He is now a professional dancer and is featured in the film "Prelude to a Dream".

TWO BOYS FROM MUMBAI CHAWLS ARE HEADED TO THE US TO STUDY BALLET

Manish Chhabra, 15, and his brother, Anand, are heading to the US to study ballet. They were discovered by a talent scout in Mumbai.

Manish Chhabra, 15, and his brother, Anand, are heading to the US to study ballet. They were discovered by a talent scout in Mumbai.

Manish Chhabra, 15, and his brother, Anand, are heading to the US to study ballet. They were discovered by a talent scout in Mumbai.

כאשר התחיל ללמוד אצל מאור, זנח הכול והיה מכוון לדבר אחד, לבלט. עם יכולת של לימוד עצמי ותרגול שמאור מאפשר לו, ציוהן מקדיש את כל זמנו בעבודה למען שכלול הטכניקה והעשרת הידע בנושא הריקוד. למען אותה מטרה ביקש מהוריו להפסיק את לימודיו לשנה, כך יתמקד בריקוד. הוריו, שכבר הבינו כי בנם נדבק בבניין הריקוד, אפשרו לו גם הם לעסוק בכך. ציוהן הבין שעדיף לנסות, להשתתף באפילו להיכשל, על מנת להצליח. כי הסביבה חולפת, ואם ייתן דעתו אליה יישאר מאחור ולא ילמד את מה שהוא רוצה. כעת, נשאר בסטודיו בזמני הפסקות, מתאמן וחוזר על תרגילים שלא הבין לחלוטין ללא עכבות, גם לא מהפער המעמדי. מאור, שהבחין בכך, נכנס לסטודיו והחל לאמן אותו "אחד על אחד" כנמול על ההשקעה וההרצות של ציוהן, וכך החל לקבל הכשרה צמודה מהמאסטר לבלט.

ב־2015 מאור הוזמן את ציוהן לנקות את ביתו כדי להרוויח כסף, ובהמשך נשאר בביתו, הנמצא מרחק סביר מהסטודיו כדי לחסוך את הנסיעות הארוכות לביתו, וכך להרוויח זמן להשקעה נכונה בנוף. בתמורה, ציוהן עזר למאור בעבודות הבית. מרגע זה ספג ציוהן כל מה שהיה יכול ממורה: שפת בלט, אופן ההתנהלות של שיעור במערב, זיהוי יצירות מוזיקליות ויצירות בלט, נחשף למחול והחל לחקור וללמוד להשתמש באינטרנט. כמו כן, מאור הדריך ועזר לקניית נעלי בלט ואביזרים נוספים המיועדים לאימו, כיוון את ציוהן כיצד להשקיע בחוכמה את הכסף שהרוויח בניקיונות ובצילומי הפרסומות, וכן להכיר סגנונות ולהקות מחול שמעניינים אותו. בעזרת הגישה המערבית של מאור, החל ציוהן להרניש בנוח עם גופו ובעבודה עם רקדניות. מאור יצר, לפי יכולותיו של ציוהן, את הדואט *Autumn Leaves*, שרקדנו אני והוא יחדיו. ציוהן: "האמנתי בו, כשהייתי אתו הרשיתי לעצמי להיכנע. בהודו

ציוהן הגיע לארץ בפברואר 2018 והצטרף לפרויקט מסע. כאשר שאלתי את ציוהן מהי התרשמותו מישראל, ענה כי יחסית לפורטלנד אינו מבחין בהבדל משמעותי בין הודו לישראל, אך עבורי הודו הייתה ועודנה שונה לחלוטין מישראל. לשאלתי לתוכניותיו לעתיד, ענה שלאחר תכנונים כושלים בחייו אינו מתכנן עוד ואינו חושב על בריחה מהמקום בו הוא נמצא, "החלל הוא איפה שאני נמצא, אני מתרכז במה שאני עושה, ואז אני יודע מה אני עושה. אני לא רוצה לדמיין את העתיד הרחוק, כי אני לא רוצה להישען על משהו שעוד לא כאן, אלא להיות במה שאני עושה עכשיו – כאמור, פרויקט מסע בקיבוצית. בלהקה הקיבוצית נוסעים לחוץ לארץ, מופיעים, יש מקום ליכולות שונות, ואני רוצה להיות שם."

מניש צ'והן ויהודה מאור בכפר המחול הבינלאומי בקיבוץ געתון
Manish Chuhan and Yehuda Maor in the International Dance Village at Kibbutz Ga'aton

אהבתו של ציוהן לריקוד, וכן אותה ראשוניות רעננה אליה נחשפתי בהודו, הזכירו לי את אותה בחירה אינסטינקטיבית כילדה בריקוד. את הדחף לביטוי תנועתי, את האדרנלין שמרפא כל מכאוב, עד שהריקוד הפך לחלק בלתי נפרד ממני. כחלק ממערכות ההכשרה והלימוד, אהבתי לריקוד לא פחותה, ויחד עם הכלים הרבים שקיבלתי, הצבתי גבולות לתחום המחול וגיבשתי מסקנות לשאלה מיהי רקדנית עד שאלו יצרו עכבות. האפשרות לחוות את הריקוד כבסיס ראשוני לביטוי, ודחף לפריצת גבולות גופניים ללא

השוואה חיצונית, עוררו בי הנאה צרופה מגילוי של תנועה בפשטותה, משקל, יציבה, עבודה מתוך שרירים ומנועים פנימיים ועמוקים יותר. ובעיקר, שילוב המחול המערבי, אליו הוכשרתי, עם סגנונות ריקוד שונים, למשל, אלו מבית הוריי, שנזנחו ככל שהעמקתי בהכשרתי. אבי עלה לארץ ממומבאי שבהודו, אחותו (דודתי) רקדה בצעירותה ריקוד הודי קלס, ועד היום נהנים במשפחתי מצפייה בערוץ ההודי ובריקודים שמשודרים בו. אימי הגיעה לארץ מהעיר פס שבמרוקו, כשהוריה היו בחיים רקדו ריקודים סלונים, אולם אני נמשכת לריקוד המסורתי, ריקודי בטן. סגנונות אלו מוכרים לי מימי ילדותי, אז הייתי משחקת בתנועותיהם לצלילים שונים, והיום עליי לחפש את שורש התנועות החבויות ביזרון גופי.

הערות

1. אשלי לובו – מייסד ומנהל את האקדמיה לריקוד TheDanceWorx, כוריאוגרף בסרטים בוליוודיים וכוריאוגרף להקתו Navdhara.
2. הימצא פראדש – אחת המדינות, מתוך 92 מדינות, המרכיבות את הודו. מדינה כפרית-חקלאית הממוקמת בצפון הודו.
3. קסטה – סדר חברתי המאפיין את הודו, הבנויה ממעמדות. על פי סדר זה, לכל אדם יש תפקיד שאליו נולד ועליו למלא אותו, לפיכך אי אפשר לעבור ממעמד אחד לאחר. כיום סדר זה מאבד מחשיבותו בעיקר בערים המתפתחות.
4. מרים רם – מוציאה לאור. כתבה על סיפורם של שאה, ציוהן ומאור, והוא הגיע להוצאה לאור, והם נגעו לליבה. רם בקשר רציף עם השלושה, תומכת כלכלית ופותחת בפניהם הזדמנויות שלא התאפשרו לפני כן.

חן מסיל, הינה סטודנטית במכללת הגליל המערבי ללימודי תיאטרון בהתמחות בתיאטרון מחול. רוקדת בקבוצת המחול כרמלה בניהולה האמנותי של נעה שלה וכן בלהקת ביתא למחול אתיופי עכשווי בניהולה של דגה פדר.

יש משפט שאומר שאלוהים והמורה עומדים יחד, ראשית עלינו לכבד את המורה. הרי, דרכו הנענו לאלוהים. מי שאני ולאן שהנעתי זה בזכות המורים שלי, שהביאו לי ידע, עכשיו עליי להחליט איך עליי להשתמש בו."

באותה שנה קיבלו ציוהן ושאה מלגה לבית הספר לבלט "גופרי", אך אשרת הכניסה לארה"ב לא אושרה. בעודם ממשיכים להתאמן, מצלמים ומעלים סרטונים לפייסבוק, התעניינות הקהל בשני הרקדנים הצעירים הלכה וגברה. מהר מאוד ביקשו לכתוב עליהם כתבות ועשו עליהם סרטון דוקומנטרי קצר (- 101 India "Mumbai ballerino"). ציוהן קיבל הצעה לרקוד במקאא, סין, ומייד לאחר מכן הזמנה עם מלגה מלאה וויזה לארה"ב לבלט אורגון, פורטלנד, לשם נסע, והכול רק לאחר שנה וחצי של הכשרה מקצועית.

פרויקט מסע, געתון, ישראל

ציוהן למד ורקד בבלט אורגון שנה וחצי. כעת, בנוסף לתחושת התמיכה ממאור, הוריו ומדינתו הודו, מרים רם מהווה תמיכה פיננסית בו ובשאה, כעת הוא יכול לבחור בצעדיו המקצועיים ללא חשש כלכלי. במהלך שהותו בפורטלנד השתוקק לנצל את מגוון יכולותיו, להיות חופשי מתבניות, למצוא ולהמציא את הריקוד שלו, לכן החליט שהיעד הבא הוא המחול המודרני. תוך כדי תהליך החיפוש למקום הבא בו ירקוד, נזכר באותם מכרים שהגיעו מישראל (יוקו הרדה, מאור, בי ובישראלים נוספים שהגיעו ל-DanceWorx), והדבר עורר בו עניין לגבי הלהקה הקיבוצית. בתגובה, הציע מאור את פרויקט מסע, שהיה אחד ממייסדיו. הפרויקט, כתוצר של שיתוף פעולה בין הסוכנות היהודית לכפר המחול געתון, מייצר הכשרה אינטנסיבית בתחומי כפר המחול, לימוד רפרטואר הלהקה הקיבוצית ושל כוריאוגרפים נוספים לכ־30 רקדנים מארצות העולם. דניאל און, רקדנית לשעבר בלהקה, מנהלת היום את הפרויקט, רוני רונן מנהלת אדמיניסטרטיבית ועמוס באר מדריך חברתי. הרקדנים מקבלים חדרים ברחבי הקיבוץ ומשתלבים בנוף המקומי.